

er det samme Synspunkt, som er foreslaaet lagt til Grund i Regeringsforlaget, i § 21 af Næringsloven. Det er imidlertid der overladt til Kommunalbestyrelsernes Sten at sætte den aarlige Næringsstat efter Næringsens Omfang og Betydning, og de kunne ansætte den fra 20 til 600 Kr. for fysiske Personer og indtil 1,200 Kr. for Aktieselskaber. Men vi have ment, at en saadan Beregningsmaade vilde udsætte de næringsdrivende for Vilkaarlighed, idet Kommunen, der jo skulde have det paagældende Beløb, da kunde ansætte Skattens Størrelse vilkaarligt inden for de fastsatte Grænser. Vi have ment, at det kunde føre til Undertrykkelse af Erhvervslivet, og at det kunde føre til Begunstigelse af den ene paa den andens Beføstning, medens vi ved den af os valgte Bestatningsform, hvorved der alene tages Hensyn til Omsætningens Størrelse, mene at have faaet det Kriterium frem, som ved Detailforretninger maa siges at være det mest afgørende og paa samme Tid det, som lettest lader sig konstatere og kontrollere. Andre Steder er man gaaet ud fra Huslejens Beløb i Forbindelse med Antallet af de i Virksomheden ansatte Personer og de forskellige Vareklasser, som føres i Forretningen. Men saadanne Beregninger kunne vi jo ikke lægge til Grund, efterom man jo ikke her til Lands kender nogen Deling mellem Vareklasser, og man heller ikke her kan kombinere paa den Maade som i de Lande, hvor Talen er om en aarlig stærkt klassificeret Næringsafgift over hele Unionen. Vi faaer helt det Grundlag, som en Næringsstat giver, for at kunne komme til en saadan Beregningsmaade; vi ere jo, saa vidt jeg ved, det eneste Land i Europa, der ikke har en Næringsafgift. Andre Steder kunne paa Grundlag af en saadan opstille et helt System af Stat med høj Progression for de store Forretninger og Friidagelse for de smaa og derved tilvejebringe den Beskyttelse for de sidste, som man jo ogsaa andetsteds ønsker. Hvad Procentsatsen angaar, $\frac{1}{2}$ pCt. af Omsætningen, kan den selvfølgelig omdisputeres. Vi have have været fuldt paa det rene med, at den vilde betegnes snart som for lav og snart som for høj; og det er da ogsaa sikkert, at den i enkelte Tilfælde vil raame haardere end i andre. Vi ville da her kun gøre Rede for, hvorledes vi ere komne til denne Procentsats. Det er stet paa den Maade, at vi have taget 2 pCt. personlig Kommunestaf som en af de lavere, om end ikke den laveste Procent, man kunde regne med i nogen Kommune, og saa have vi taget 7 pCt. personlig Kommunestaf, som vi mene gennemgaaende er den personlige Kommunestaf i vore Købstæder. Forfælleren mellem disse to

Skatteprocenter er 5. Derjom man altsaa gennem en saadan Lov vil udelukke, at nogen tager Bolig i en Kommune, hvor den personlige Stat er 2 pCt. og driver sit Detailudsalg i en Kommune, hvor den personlige Kommunestaf er 7 pCt., maa vi sætte Afgiften saaledes, at den kan svare til Forskellen mellem disse to Tal, altsaa til 5 pCt. af Indtægten. Dertil naa vi paa den Maade, at vi have kalkuleret en Avance af ca. 10 pCt. paa Omsætningen, efter at vi derom have raadført os med et ret betydeligt Antal næringsdrivende. Der er jo de Artikler, som der tjenes mere paa, og der er muligvis ogsaa dem, der tjenes mindre paa, men det vil over alt blive en beregnet Driftsudgift, der skulde lægges til de andre Driftsudgifter og kun hvile paa de Udvalg, der blive drevne uden for Opholdskommunen, for at sikre de paagældende stedlige næringsdrivende, at de kunne konkurrere under lige Vilkaar med en saadan Forretning. Under dette Synspunkt er det altsaa, at vi have foreslaaet $\frac{1}{2}$ pCt. af Omsætningen som nærmest svarende til 5 pCt. af Indtægten efter vor Beregning. At der skulde kunne finde Væmpelser Sted efter Opholdskommunens Skatteprocent i den Afgift, der opkræves, have vi naturligvis ikke tænkt os som udelukket; men de kommunale Hensyn, mene vi, have ogsaa deres berettigede Krav. Det er jo ikke blot det socialpolitiske Hensyn, de stedlige handlendes Beskyttelse, som maa iagttages, om ogsaa vi ønske det iagttaget i første Linie. Men det kan jo være muligt, at der kunde vindes Stemning for, at Afgiften sattes ned der, hvor den paagældende ikke ved at bosætte sig i en Kommune, der lever under en lav Bestatningsprocent, har opnaaet en Besparelse over for de i hans fremmede Erhvervskommune høende handlende.

Hvad de „tilgrænsende Kommuner“ angaar, have vi vidst forud, at det Spørgsmaal vilde rejse sig. Der er ikke noget Spørgsmaal om Skatter eller Afgifter eller noget andet økonomisk Spørgsmaal, uden at de tilgrænsende Kommuner, særligt ved Kjøbenhavn, melde sig. Hvis de til Kjøbenhavn grænsende Kommuner fik Lov til det, fik vi saamænd aldrig nogen Reform paa dette Omraade, fordi de altid modværdte sig det, da deres økonomiske Interesser i Virkeligheden gaa i modsat Retning af Forandring. Men Spørgsmaalet bliver ved en Lov som denne, om de tilgrænsende Kommuner ikke ville være betydelig bedre fjerne ved den end ved den mellemkommunale Bestatning, som dette Lovforslag dog for en væsentlig Del for disse Kommuner's Bedkommende søger